

Sygn. akt: I C 639/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świst

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2019 r. w G.

sprawy z powództwa S. H.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedziba w W.

o zadośćuczynienie

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedziba w W. na rzecz powoda S. H. kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedziba w W. na rzecz powoda S. H. kwotę 1.777 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Zasądza od powoda S. H. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) z siedziba w W. kwotę 726 zł (siedemset dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 639/18

UZASADNIENIE

(Powód) S. H. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. (pozwanemu) o zapłatę kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 grudnia 2017 do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z ze zdarzeniem drogowym, w którym doznał on obrażeń, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że w jego ocenie żądanie powoda zostało zaspokojone poprzez wypłatę kwoty 1.500 zł z tytułu zadośćuczynienia.

USTALENIA FAKTYCZNE

1. W dniu 27 października 2017 roku J. S. w W. kierując samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) zderzyła się czołowo z innymi pojazdami między innymi kierowanym przez powoda.

(okoliczność bezsporna)

2. Pojazd sprawcy posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

(okoliczność bezsporna)

3. W dniu 17 listopada 2017 roku powód zgłosiła pozwanemu roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Pismem z dnia 12 grudnia 2017 roku pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1.500 zł.

(okoliczności bezsporne nadto pismo pozwanego k. 24)

4. Na skutek wypadku powód doznał stłuczenia klatki piersiowej. Badania nie wykazały złamań, a także uszkodzeń tkanki płucnej. Z uwagi na odczuwane bóle klatki piersiowej i kręgosłupa w odcinku L-S co spowodowało, że ograniczoną zdolność do pracy, a także wykonywania cięższych prac fizycznych w okresie ok. 30 dni. Aktualny stan zdrowia powoda jest dobry, zdarzenie nie spowodowało dysfunkcji czy deformacji. Powód po zdarzeniu nie wymagał pomocy osób trzecich.

(dowód: opinia biegłego k. 61-61)

5. Po zdarzeniu powód był obolały, miał stłuczone żebra, miał problem z oddychaniem z powodu bólu. Przez miesiąc był na zwolnieniu lekarskim, nie mógł wykonywać pracy. Zaczęły się również bóle kręgosłupa. Powód przyjmował leki przeciwbólowe, m.in. keton al przez około 2 miesiące z uwagi na dolegliwości bólowe. Po upływie miesiąca powód wrócił do pracy. Po upływie około półtora miesiąca dolegliwości bólowe zmniejszyły się. Powód obawiał się że w związku z wypadkiem straci prace, gdyż u tego pracodawcy pracował dopiero od miesiąca. W trakcie zwolnienia powód nie wymagał pomocy przy myciu czy ubieraniu, żona pomagała mu żeby było mu łatwiej. Po powrocie do pracy powód miał problemy z podnoszeniem cięższych elementów w tym pomagała mu kolega. Zdarzenie zostało zakwalifikowane jako wypadek w drodze z pracy i otrzymywał zasiłek chorobowy w 100% wysokości. Mimo zaleconej rehabilitacji z niej nie korzystał.

(dowód : zeznania świadka B. H. - k. 47-48, zeznania powoda k.48-48v)

ROZWAŻANIA PRAWNE

6. Okoliczności dotyczące faktu zaistnienia wypadku z dnia 27 października 2017 roku, jego przyczyn oraz sprawcy nie były sporne między stronami. W szczególności strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności wobec powoda, a jedynie wysokość dochodzonej przez nich kwoty.

7. Podstawę żądania powoda stanowi art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. (uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego. Uszkodzenie ciała w rozumieniu uregulowań art. 444 § 1 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka, które może dotyczyć zarówno samej powłoki cielesnej, jak i narządów wewnętrznych. Naprawienie szkody niemajątkowej tzw. krzywdy może polegać na przyznaniu poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniężnej. Krzywda jest ujmowana jako cierpienie fizyczne (ból) oraz cierpienie psychiczne, moralne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi w następstwie uszkodzenia ciała). Zadośćuczynienie ma stanowić formę rekompensaty z tytułu szkody niemajątkowej.

8. Należy także wskazać, że różnica między stosowaniem art. 444 § 1 i 2 k.c. i art. 445 § 1 k.c. przy stwierdzeniu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia polega na tym, że szkoda materialna z pierwszego przepisu w zasadzie musi znaleźć pełne pokrycie, gdy tymczasem zasądzenie zadośćuczynienia, a zwłaszcza jego wysokości uzależnione są od całokształtu ujawnionych okoliczności, w szczególności zaś zarówno od trwałości i skutków wypadku

lub okresu trwania objawów chorobowych i ich nasilenia, jak i od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (wyrok SN z 30 listopada 1999 r., I CKN 1145/99, niepubl.).

9. Dla ustalenia, że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń, o których stanowi art. 445 k.c. i przypisania podmiotowi odpowiedzialności, istotne jest ustalenie związku przyczynowego określonego w art. 361 k.c., przepis ten bowiem dotyczy zarówno szkód majątkowych jak i niemajątkowych. Krzywda powinna być normalnym następstwem czynu sprawcy (por. wyrok SN z 7 lutego 2006 r., I PK 272/05, LEX nr 281244).

10. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pod uwagę należy zatem wziąć stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień, a także wywołane doznaną szkodą poczucie bezradności. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z dnia 09-11-2007, V CSK 245/07).

11. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, a zatem ma rekompensować krzywdę odczuwalną w chwili obecnej, jak i przez następne lata.

12. Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku, sygn. akt III KK 349/07, opubl. Prok.i Pr.-wkl. 2008/7-8/28, Biul.PK 2008/4/).

13. Zobowiązany do naprawienia szkody jest podmiot, który według reguł określających dla danego zdarzenia szkodowego ponosi odpowiedzialność deliktową za uszkodzenia ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powodów roszczenia. Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowią w szczególności przepisy art. 805 § 1 i § 2 punkt 1 k.c. i nast. k.c. w związku z przepisami dotyczącymi zasad odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu deliktu (czynu niedozwolonego). Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowią również przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (takimi są ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone w związku ruchem tych pojazdów).

14. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż niesporna jest odpowiedzialność pozwanego, skoro sprawca wypadku poruszała się samochodem posiadającym ubezpieczenie OC pozwanego.

15. W niniejszej sprawie powód w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała, w związku z czym mógł dochodzić roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia. W takiej sytuacji roszczenia może kierować do osoby odpowiedzialnej za zdarzenie, w wyniku którego doszło do powstania obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia lub do ubezpieczyciela tej osoby, przy czym powód skierował swoje roszczenie jedynie do ubezpieczyciela osoby odpowiedzialnej za powstałą szkodę.

16. W ocenie Sądu żądanie powoda dotyczące zadośćuczynienia było uzasadnione jedynie w części, tj. uzasadnione jedynie co do kwoty 3.000 zł, bowiem Sąd miał również na uwadze przyznaną już przez ubezpieczyciela kwotę 1.500 zł. Sąd zatem uznał, że adekwatna do skutków wypadku będzie kwota zadośćuczynienia w łącznej kwocie 4.500 zł.

17. Kwota przyznawana z tytułu zadośćuczynienia winna obejmować naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się w krzywdzie w postaci cierpień fizycznych i psychicznych związanych z zaistnieniem wypadku. Powód w wyniku wypadku doznał obrażeń w postaci stłuczenia żeber. Choć obrażenia powoda co do zasady nie były tego typu, aby wymagały hospitalizacji, to jednak nie może to mieć decydującego znaczenia dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć bowiem na uwadze także jakie skutki spowodowało zdarzenie powodujące szkodę, odczucia fizyczne i psychiczne, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych. Mimo, że powód nie doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu to stanowi on jedynie jeden z wielu elementów, które bierze się pod uwagę przy ustalaniu kwoty zadośćuczynienia. Należy mieć także na uwadze odczucia fizyczne i psychiczne, które zostały wywołane przez zdarzenie powodujące szkodę. Niewątpliwie skutki wypadku spowodowały u powoda ból, cierpienie, dyskomfort psychiczny i fizyczny. Spowodowało to powstanie dolegliwości bólowych, które utrzymywały się przez okres około 2 miesięcy. Dolegliwości te w znaczny sposób ograniczyły możliwość poruszania się przez powoda i znacznie ograniczyły jego aktywność. Spowodowały również konieczność zażywania leków przeciwbólowych. Przez okres jednego miesiąca uniemożliwiły powodowi wykonywanie pracy, a później powodowały, że powód nie mógł w tej pracy wykonywać wszystkich czynności, przez pewien okres. Stłuczenie żeber wiązało się z uciążliwym bólem również w obrębie kręgosłupa w odcinku L-S. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa ból kręgosłupa.

18. Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd uznał, że adekwatną kwotą zadośćuczynienia, które zrekompensuje krzywdę powoda jest kwota 4.50 zł. W związku z tym, że ubezpieczyciel wypłacił już powodowi kwotę 1.500 zł, do zasądzenia pozostała jedynie kwota 3.000 zł.

19. W pozostałym zakresie żądanie powódki podlegało oddaleniu. Sąd uznał, że domaganie się przez powoda wyższej kwoty niż ta już wypłacona i zasądzona aktualnie przez sąd, jest niezasadne. Należy bowiem podkreślić, że nie ustalono by doszło do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód poza wizytą w szpitalu, nie podejmowała żadnego dalszego leczenia. Nie korzystał z rehabilitacji. Powód przez okres 2 miesięcy cierpiał na uporczywe bóle klatki piersiowej i kręgosłupa, natomiast nie spowodowało to żadnych dodatkowych długotrwałych skutków dla powoda. Te wszystkie okoliczności powodują, że żądanie zadośćuczynienia ponad kwotę 4.500 zł należało uznać za bezzasadne, bowiem stanowiłoby wartość nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

20. Mając to wszystko na uwadze, sąd uwzględnił jedynie częściowo żądania powoda, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku. Dalej idące żądania, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

21. O odsetkach sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu zasadzając je od 12 grudnia 2017 roku. Termin zapłaty zadośćuczynienia przez ubezpieczyciela określa art. 817 §1 k.c. stanowiący, iż ubezpieczyciel powinien spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W tym dniu pozwany podjął decyzje o ustaleniu wysokości zadośćuczynienia, które winien określić w wyższej wysokości.

22. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając stosunkowo koszty pomiędzy stronami.

23. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 60%. Wobec wygrania procesu przez powoda w takiej części zasądził na jego rzecz od pozwanego kwotę 1.777 zł, która stanowi taki udział w kosztach na które składają się poniesione przez niego koszty: opłata od pozwu (250 zł), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (1.800 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszt opinii biegłego zaliczkowo poniesiony przez powoda (894,95 zł). Wobec wygrania procesu przez pozwanego w 40% zasądził na jego rzecz od powoda kwotę 726 zł, która stanowi taki udział w kosztach na które składają się poniesione przez nią koszty wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (1.800 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).